

РЕШЕНИЕ

№ 527

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разглежда докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20211110159891 по
описа за 2021 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1, ГПК за признаване за установено недължимост на суми за такса битови отпадъци за 2010 г., 2011 г. и 2012 г. и годишен данък за 2011 г. и 2012 г., отнасящи се за собствения на ищеца недвижим имот, находящ се в ....., деклариран с данъчна декларация по чл. 17 ЗМДТ с вх. № 11-00-09/000125/22.11.2006 г., а именно: 480,00 лв. - такса битови отпадъци за 2010 г., 4 406,66 лв. – такса битови отпадъци за 2011 г., 5 742,22 лв. – такса битови отпадъци за 2012 г., 2 844,24 лв. – годишен данък за 2011 г., 3 744,28 лв. – годишен данък за 2012 г., ведно със законната лихва върху всяка от сумите до окончателното им заплащане, както и на суми за просрочени лихви за забава върху всяка от главниците, а именно: 128,98 лв. – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2010 г. за периода от 01.01.2010 г. до 15.07.2013 г., 857,60 лв. – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г., 544,80 лв. – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2012 г. за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г., 557,05 лв. – лихва за забава върху задължението за годишен данък за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г. 331,77 лв. – лихва за забава върху задължението за годишен данък за 2012 г. за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г., които са установени с акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК по декларация № 18/15.07.2013 г., издаден от ....., дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ – поради погасяването им по давност.

Ищецът „.....“ твърди, че с акт за установяване на задължения по декларация № 18/15.07.2013 г., издаден от дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ при ответника ....., са установени за дължими суми за такса битови отпадъци за 2010 г., 2011 г. и 2012 г. и годишен данък за 2011 г. и 2012 г., отнасящи се за собствения му недвижим имот, находящ се в ....., деклариран с данъчна декларация по чл. 17 ЗМДТ с вх. № 11-00-09/000125/22.11.2006 г., а именно: 480,00 лв. - такса битови отпадъци за 2010 г., 4 406,66 лв. – такса битови отпадъци за 2011 г., 5 742,22 лв. – такса битови отпадъци за 2012

г., 2 844,24 лв. – годишен данък за 2011 г. и 3 744,28 лв. – годишен данък за 2012 г., ведно със законната лихва върху всяка от сумите до окончателното им заплащане, както и 128,98 лв. – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2010 г. за периода от 01.01.2010 г. до 15.07.2013 г., 857,60 лв. – лихва за забава върху задължението за такса за битови отпадъци за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г., 544,80 лв. – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2012 г. за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г., 557,05 лв. – лихва за забава върху задължението за годишен данък за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г. 331,77 лв. – лихва за забава върху задължението за годишен данък за 2012 г. за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г. Поддържа, че с възлагателно писмо от 17.03.2014 г. ответникът е възложил принудителното им събиране на ЧСИ .... на КЧСИ, за което видно от удостоверение с изх. № 11765/29.07.2016 г. е образувано изп. дело № 292/2014 г. по описа на същата. Сочи, че от страна на вискателя .... не е поискано извършването на изпълнителни действия и по делото няма събрани парични суми, позовавайки се на съобщение на съдебния изпълнител с изх. № 7189/20.09.2018 г., поради което считано от изтичане на 2 години от последното поискано изпълнително действие – образуването на изпълнителното дело на 22.03.2014 г. то следва да се счита за прекратено по силата на закона, а именно: на 22.03.2016 г., на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Допълва, че последното валидно извършено изпълнително действие се явява наложеният запор върху банковата му сметка в .... – на 16.04.2014 г., считано от когато е започнала да тече нова 5-годишна давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 ДОПК, която към настоящия момент също е изтекла – още на 16.04.2019 г., което счита за допълнително основание за недължимост на процесните суми, обективирани в акт за установяване на задължения по декларация № 18/15.07.2013 г., издаден от дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ при ответника ..... Допълва, че способът му за защита е посредством предявяване на отрицателен установителен иск за недължимост на същите поради погасяването им по давност. С тези съображения отправя искане за уважаване на исковата му претенция. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът .... е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете при твърдението, че същите са недопустими, доколкото имат характер на искане по 173 ДОПК – за отписване на погасени по давност публични задължения, поради което компетентен да се произнесе по него е съответният служител от общинската администрация, определен със заповед на кмета на общината да изпълнява функциите на публичен изпълнител. Като допълнително основание за недопустимост на производството посочва и факта, че с постановление от 14.05.2021 г. на .... на КЧСИ образуваното при нея изп. дело № 292/2014 г. по описа на същата е било прекратено, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК – поради перемция, поради което за ищеца липсва правен интерес от водене на настоящия исков процес. По същество оспорва исковете по основание и размер. Конкретно посочва, че вземанията за такса битови отпадъци за 2012 г. в размер на 5 742,22 лв., начислената върху него лихва за забава в размер на 544,80 лв., лихвата за забава върху главницата до погасяване на вземането, както и за вземанията за годишен данък за 2012 г. в размер на 3 744,28 лв., начислената върху него лихва за забава в размер на 331,77 лв., както и лихвата за забава върху главницата до погасяване на вземането не са погасени по давност, тъй като не е изтекъл 10-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК. Счита, че това е така и по отношение на вземанията за лихва за забава, както следва: 128,98 лв. – начислена върху задължението за такса битови отпадъци за 2010 г. за периода от 01.01.2010 г. до 15.07.2013 г., 557,05 лв. – начислена върху задължението за такса за битови отпадъци за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г., както и 857,60 лв. – начислена върху задължението за такса за битови отпадъци за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г., тъй като на основание чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК същите имат характер на самостоятелни вземания, поради което давността за тях започва да тече от момента на установяването им – 15.07.2013 г. Допълва, че с писмо от 05.07.2021 г. ищецът е бил

уведомен, че част от вземанията за 2010 г. са погасени по давност, поради което оспорва да е дал повод за завеждане на делото за това за такса битови отпадъци. С тези съображения отправя искане за прекратяване на производството по делото, респ. за отхвърляне на предявени иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С акт за установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г., издаден от ....., дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“, получен от .... на 16.08.2013 г., от страна на .... са установени дължимите от ищцовото дружество такси битови отпадъци, както следва: 480 лв. за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г., ведно с лихва за забава върху главницата, в размер на 128,98 лв., начислена за периода от 01.01.2010 г. до 15.07.2013 г., 4 406,66 лв. за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г., ведно с лихва за забава върху главницата, в размер на 857,60 лв., начислена за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г. и 5 742,22 лв. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., ведно с лихва за забава върху главницата, в размер на 544,80 лв., начислена за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г. Установени са още и публични задължения на ищеца за дължими данъци върху недвижими имоти, както следва: 2 844,24 лв. за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г., ведно с лихва за забава върху главницата, в размер на 557,05 лв., начислена за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г. и 3 744,28 лв. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., ведно с лихва за забава върху главницата, в размер на 331,77 лв., начислена за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г.

С покана за доброволно изпълнение от 02.10.2013 г. на основание чл. 182, ал. 1 ДОПК на ....., получена от ищеца .... на 22.10.2013 г., на същия е предоставен 7-дневен срок от получаването □ за заплащане на така установените вземания на обща стойност от 19 732,76 лв., от които: 17 292,40 лв. – данъци и такси за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2012 г. и 2 440,36 лв. – лихви за периода от 01.01.2010 г. до 15.07.2013 г., като в документа се посочва и банкова сметка, по която да стане това.

Установява се още, че представеният по делото акт за установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г. е послужил като изпълнително основание за образуване на изп. дело № 292/2014 г. по описа на ... на КЧСИ за събиране на публични вземания по реда на ГПК от „....., което е възложено на същата с възлагателно писмо с вх. № 04997/22.03.2014 г. на директора на дирекция „Приходи и администриране местни данъци и такси“ при ....., Със същото писмо на съдебния изпълнител е възложено и правомощието по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, а именно: цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника, извършване на справки, набавяне на документи, книжа и др., определяне на начина на изпълнение, както и извършването на изпълнителни действия – налагане на запор, извършване на опис, оценка и продажба на имуществото на длъжника.

От материалите на приобщеното към настоящото дело изп. дело № 292/2014 г. по описа на .... на КЧСИ се установява, че с 13 броя запорни съобщения е разпоредено налагането на запори по вземанията на ищеца „..... по негови банкови сметки, като видно от поставените печати върху тях същите са надлежно връчени на третите задължени лица на 16.04.2014 г.

На 08.05.2014 г. .... на КЧСИ е връчила на ищеца „..... покана за доброволно изпълнение на задълженията, за които е образувано изп. дело № 292/2014 г. по описа на същата, а именно: главница в размер на 10 628,88 лв., ведно със законна лихва в размер на 852,01 лв. за периода от 15.07.2013 г. до 29.04.2014 г., главница в размер на 6 588,52 лв., ведно със законна лихва в размер на 528,14 лв. за периода от 15.07.2013 г. до 29.04.2014 г., главница в размер на 75 лв., ведно със законна лихва в размер на 6,01 лв. за периода от 15.07.2013 г. до 29.04.2014 г., неолихвяеми вземания в размер на 2 440,35 лв. /мораторни

лихви, обезщетения и т. н./, разноски по изпълнителното дело в размер на 422 лв., такси по ТТРЗЧСИ в размер на 2 561,02 лв., както и публични държавни вземания в размер на 3 313,43 лв., дължими към 29.04.2014 г., като в документа се посочва и банкова сметка, по която те да бъдат платени.

С молба с изх. № 12830/11.06.2015 г. от страна на съдебния изпълнител е отправено искане до СДП – „Пътна полиция“ за предоставяне на данни за притежавани от длъжника .... моторни превозни средства, като отговор на същата е постъпил на 27.09.2015 г., видно от входящи номер на документа.

С молба от 22.04.2016 г. вискателят .... е отправил до ... на КЧСИ искане за издаване на удостоверение за изпълнителното основание и размера на задължението по изп. дело № 292 с длъжник ....., в отговор на която е издадено удостоверение с изх. № 11765/29.07.2016 г., в което е отразено, че посоченото изпълнително дело с длъжник .... и вискател .... е за задължения, възникнали с акт по чл. 106/107 ДОПК № 20/30.07.2013 г., които по вид, характер и размер изцяло съответстват на задълженията, удостоверени в акт установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г., на който се позовава ищецът, а именно: 10 628,88 лв. - такса битови отпадъци за 2010 г., 2011 г. и 2012 г., ведно със законна лихва в размер на 3 283,18 лв. за периода от 15.07.2013 г. до 29.07.2016 г. /датата на съставяне на удостоверението/; 6 588,52 лв. – годишен данък за 2011 г. и 2012 г., ведно със законната лихва в размер на 2 035,15 лв. за периода от 15.07.2013 г. до 29.07.2016 г. /датата на съставяне на удостоверението/ и 75 лв. – годишен данък за 2010 г., ведно със законната лихва в размер на 23,16 лв. за периода от 15.07.2013 г. до 29.07.2016 г. /датата на съставяне на удостоверението/, 2 440,36 лв. – неолихвяеми вземания, 422 лв. - разноски за юрисконсултско възнаграждение, 3 313,43 лв. - публични вземания към ТД на НАП – София град и 2 441,82 лв. – такси по ТТРЗЧСИ.

От материалите на приобщеното към настоящото дело изп. дело № 191/2014 г. по описа на ..... на КЧСИ се изяснява още, че въз основа на горното удостоверение с изх. № 11765/29.07.2016 г. по описа на ... на КЧСИ от страна на ответника .... е депозирана молба от 05.08.2016 г. по реда чл. 456, ал. 2 ГПК до съдебния изпълнител, с която същият е поискал да бъде конституиран като присъединен вискател по образуваното при последния изп. дело № 191/2014 г. с длъжник ....., като видно от ръкописното отбелязване върху молбата от 08.08.2016 г., тя е била уважена, като е допуснато присъединяването на .... като вискател по него.

С писмо с вх. № 24.08.2016 г. вискателят уведомява ..... на КЧСИ за размера на задълженията на длъжника .... по предходното изп. дело № 292/2014 г. по описа на ... на КЧСИ, станали основание за образуване на същото, представяйки към него и справка от отдел „Общински приходи“ при .....

На основание чл. 501, ал. 1 ГПК с 5 броя съобщения по изп. дело № 191/2014 г. съответно от 07.11.2016 г., от 27.06.2017 г., от 30.08.2017 г., от 16.02.2018 г. и от 11.10.2018 г. .... на КЧСИ уведомява ... на КЧСИ за насочване на изпълнението върху собствен на длъжника .... поземлен имот, както и за насрочването на редица публични продани на същия съответно в периода от 15.11.2016 г. до 15.12.2016 г., от 17.07.2017 г. до 17.08.2017 г., от 20.09.2017 г. до 20.10.2017 г., от 12.03.2018 г. до 12.04.2018 г. и от 19.10.2018 г. до 19.11.2018 г., като видно от съобщение от 14.11.2018 г. на съдебния изпълнител публичната продан, насрочена за периода от 19.10.2018 г. до 19.11.2018 г., е била спряна.

По изп. дело № 191/2014 г. по описа на ..... на КЧСИ е приобщено още и възлагателно писмо от 01.11.2018 г., с което ответникът .... отново е поискал да бъде конституиран като присъединен вискател по него.

В представената по делото справка за извършени действия по изп. дело № 191/2014 г. по описа на ..... на КЧСИ се обобщава, че по делото са насрочвани 13 публични продани на недвижим имот, собственост на длъжника ....., последната от които обхваща периода от

16.08.2020 г. до 16.09.2020 г.

Съгласно данните, следващи от удостоверение с изх. № 6771/17.08.2021 г., издадено от .... ответникът .... е присъединена като вискател по изп. дело № 191/2014 г. по описа на същия за вземания, представляващи данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци и лихви за имот, собственост на длъжника по делото „.... с адрес: ....., въз основа на удостоверение с изх. № 1165/29.07.2016 г., издадено от ... по изп. дело № 929/2014 г. В удостоверението е посочено, че това присъединяване е осъществено на 08.08.2016 г. по молба на .... с вх. № 6457/05.08.2016 г. и разпореждане на съдебния изпълнител, поради което въз основа на молба на вискателя с вх. № 7523/07.11.2018 г. не е извършвано присъединяване, доколкото към момента на подаването ѝ .... вече е присъединен вискател за посочените в молбата вземания.

Видно от представените по делото писмени доказателства, двете изпълнителни дела не са висящи, като изп. дело № 292/2014 г. по описа на ... на КЧСИ е прекратено с постановление от 14.05.2021 г., връчено надлежно на всяка от страните, поради настъпила перемпция, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, а изп. дело № 191/2014 г. по описа на .... на КЧСИ е прекратено с постановление от 27.01.2022 г., на основание чл. 433, ал. 1, т. 3 и 4 ГПК, влязло в сила на 17.02.2022 г.

С писмо от 05.07.2021 г., изпратено до ищеца, ответникът изрично е признал, че погасени по давност се явяват дължимите за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. вземания за данъци върху недвижими имоти и такси битови отпадъци.

С молба от 07.06.2021 г., адресирана до директора на дирекция „Общински приходи“ при ответника ....., от страна на ищеца .... е отправено изрично искане за отписване като погасени по давност на вземанията за данък и такса битови отпадъци за 2010 г., 2011 г. и 2012 г., по отношение на които е образувано изп. дело № 292/2014 г. по описа на ... на КЧСИ. Като допълнително основание за отписване на същите се посочва, че акт за установяване на задължения по декларация № 20/30.07.2013 г., въз основа на който е образувано изпълнителното дело, не съществува в правната действителност, а относим в случая е акт за установяване на задължения по декларация № 18/15.07.2013 г., поради което от страна на общинската администрация е допусната грешка.

При така приетата за установена фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е да установи правния си интерес от търсената защита – отричане на вземанията, като докаже наличието на твърдяната форма на извънпроцесуално поведение на ответника, свързана с претендиране на същите, както и периода – начален и краен момент на давността. При установяване тези обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже, че претендираните от него и оспорени от ищеца вземания съществуват, конкретно чрез установяване наличието на основания за спиране и/или прекъсване на давностния срок.

В случая, съдът намира, че процесната искова претенция е предявена при наличието на съществуващ правен интерес за ищеца „.... от търсената защита, поради което се явява и процесуално допустима. В тази връзка и в отговор на доводите на ответната страна съдът намира за необходимо да отбележи, че въпреки данните по делото за прекратяване на двете изпълнителни дела, съответно изп. дело № 292/2014 г. по описа на ... на КЧСИ и изп. дело № 191/2014 г. по описа на .... с рег. № 788 на КЧСИ, то включването на вземанията в акта за установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г., който към момента на сезиране на съда няма данни да е бил отменен и който представлява годно изпълнително основание, обосновава правния интерес на ищеца за отричането на притезанията, обективирани в него. Следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 165 ДОПК събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен

орган, което прави последния годно изпълнително основание за установените в него публични вземания, при възлагането за събирането на които се образува изпълнителен процес. Наличието на изпълнителен титул в полза на кредитора, въз основа на който той по всяко време може да инициира ново изпълнително производство за събиране на вземанията, обуславя интереса на длъжника да иска установяване, че вземането е погасено по давност, доколкото давността може да изключи принудителното изпълнение, но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете – в този смисъл е Решение № 60282/ 19.01.2022 г. по гр. дело № 903/2021 г., III г. о., ГК на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК. Нещо повече, в подкрепа на извода за съществуващ правен интерес за ищеца е и предприетото от ответника .... извънпроцесуално поведение, свързано с претендиране заплащането на процесните вземания чрез включването им в покана за доброволно изпълнение от 02.10.2013 г., адресирана до длъжника и ищец по настоящото дело ....., както и неотписването на същите въпреки наличието на изрично отправено от последния искане в тази насока с молба от 07.06.2021 г., т. е. още преди завеждане на делото, което с писмо от 05.07.2021 г. отвеникът не е възприел, въпреки наличието на обективизирано в него признание, че дължимите за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. вземания са погасени по давност.

С оглед изложеното, предявеният отрицателен установителен иск се явява процесуално допустим, което обуславя извършването на проверката относно основателността му.

В случая, по делото не се спори, а и видно от резолюцията на ... на КЧСИ изп. дело № 292/2014 г. по описа на същата е образувано на 22.03.2014 г. въз основа на възлагателно писмо на .... от 17.03.2014 г. и акт за установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г. за дължими от „... публични вземания за такси битови отпадъци и данъци върху недвижими имоти. Последните представляват публични общински вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ДОПК, като данъкът върху недвижимите имоти се заплаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим /чл. 28, ал. 1 ЗМДТ/, а таксата за битови отпадъци - на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи /чл. 20, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от .../. Събирането им се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, като издаването му е изрично предвидено от законодателя като обстоятелство, водещо до прекъсване на давността за установените вземания – арг. чл. 172, ал. 2, пр. 1 ДОПК.

Съгласно ал. 1 на чл. 171 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, в която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по – кратък срок, а ал. 2 на чл. 171 ДОПК предвижда, че с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в изброените в текста пет хипотези.

Ето защо, приложим по отношение на вземанията, установени в процесния Акт за установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г., е и 10-годишният давностен срок, с изтичането на който те се погасяват независимо от предходните спирания или прекъсвания на давността, доколкото в настоящия случай не е налице никаква измежду изброените в чл. 171, ал. 2 ДОПК изключения от т. 1 до т. 5.

В случая, при съобразяване на момента на настъпване на изискуемостта на задълженията за такса битови отпадъци за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. и от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г., платими съответно през 2010 г. и 2011 г., и на задълженията за данък върху недвижим имот за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г., който също е

следвало да бъде заплатен през 2011 г., съдът счита, че същите са погасени с изтичането на 10-годишния абсолютен давностен срок, съответно на 31.12.2020 г. за ТБО, дължими за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. и на 31.12.2021 г. за ТБО и данъци върху недвижим имот, дължими за периода от 01.01.2011 г. до 31.12.2011 г. Предвид изложеното, акцесорните вземания за мораторни лихви върху тези главници също се явяват недължими.

По отношение на останалите вземания за такса битови отпадъци за сумата от 5 742,22 лв. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., ведно с лихва за забава върху главницата, начислена за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г., в размер на 544,80 лв. и данък върху недвижими имоти в размер на 3 744,28 лв. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., ведно с лихва за забава върху главницата, начислена за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г., в размер на 331,77 лв., съдът намира че към настоящия момент те също са покрити с абсолютната 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК, изтекла съответно на 31.12.2022 г. – по отношение на таксата за битови отпадъци и на 01.01.2023 г. – по отношение на данъка върху недвижими имоти за 2012 г., което обстоятелство следва да бъде съобразено от съда по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК. Предвид изложеното, акцесорните вземания за мораторни лихви върху тези главници също се явяват недължими.

За пълнота и прецизност на настоящото изложение обаче, съдът намира за необходимо да отбележи, че спрямо вземанията в размер на сумата от 5 742,22 лв., представляваща такса битови отпадъци за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. и в размер на сумата от 3 744,28 лв., представляваща данък върху недвижими имоти за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. е изтекъл и 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК, като съображенията за това са следните: по делото се изясни, че посочените притезания са установени с акт за установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г., както и, че съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 2, пр. 1 ДОПК издаването му е изрично предвидено от законодателя като обстоятелство, водещо до прекъсване на давността за установените вземания. Ето защо, считано от 15.07.2013 г. давността за процесните притезания е била прекъсната и от този момент е започнала да тече нова такава.

При извършване на преценка погасени ли са по давност вземанията от значение е не само изтичането на предвидения срок, но и бездействието на кредитора през този период, което да има за последица погасяване на правото му за принудително събиране на паричните притезания.

В случая, от представените в заверен препис материали по изп. дело № 292/2014 г. по описа на ... на КЧСИ по делото се установи, че същото е образувано въз основа на процесния акт за установяване на задължение по декларация № 18/15.07.2013 г. и възлагателно писмо от 07.03.2014 г. на ..., в което обаче освен искане за образуването му, е обективизирано и искане за налагане на запори с цел събиране на дълга, както и изрично възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, т. е. искания за извършване на определени изпълнителни действия.

Съдът, съобразявайки задължителните разяснения, дадени в мотивите на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС счита, че това писмо на вискателя като кредитор на процесните вземания, съдържащо искане за прилагане на конкретни изпълнителни действия и възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, което е било прието от органа по принудителното изпълнение като редовно, представлява първото действие, довело до прекъсване на давността по отношение на процесните вземания, от който момент – 07.03.2014 г. е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок.

В тази връзка следва да се отбележи, че макар в искането за образуване на изпълнително дело, приложено към възлагателното писмо от 22.03.2014 г., вискателят .... да е посочил, че се касае за вземания, възникнали с акт за установяване на задължения по декларация № 20/30.07.2013 г., то доколкото като приложение към него е представен именно процесният акт № 18/15.07.2013 г., както и покана за доброволно изпълнение до длъжника

.... с посочени в нея вземания, изцяло съответстващи на тези, обективирани в този акт, то следва се приеме, че искането касае именно притезанията, чиято недължимост се претендира в настоящия процес.

На следващо място при проследяване на материалите по изпълнителното дело се установява още, че след релевантната дата на образуване на изп. дело № 292/2014 г. в хода на същото са предприети и последващи действия по изпълнение, изразяващи се в изпращане на заповни съобщения и налагане на запови по вземанията на ищеца по открити банкови сметки в търговски банки. По делото се установи, че в отговор на изпратено заповно съобщение от 15.04.2014 г. по изп. дело № 292/2014 г. по описа на ... на КЧСИ е изпратено писмо от третото задължено лице .... с вх. № при ЧСИ от 28.04.2014, с което същото на основание чл. 508 ГПК уведомява съдебния изпълнител, че признава вземането, върху което е наложен заповът, поради което сметката на длъжника „....., открита в търговската банка, е блокирана. Ето защо, съдът приема, че този запов е произвел правно действие, поради което от момента на получаване на заповното съобщение от .... – 16.04.2014 г. давността за вземанията е била прекъсната и от този момент за същите е започнал да тече нов давностен срок.

В същото време обаче, данните по изпълнителното дело сочат, че в продължение на две години от това последно изпълнително действие в хода на производството от страна на взыскателя не са поискани, съответно от страна на органа по принудителното изпълнение не са извършвани действия, поради което следва да се приеме, че от този момент – 16.04.2016 г. изпълнителното производство е било прекратено, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, което от своя страна е проявна форма на неговото бездействие, водещо до осуетяване реализацията на правата му. Процесното прекратително основание настъпва *ex lege* – по силата на закона, считано от момента на изтичане на две години от последното действие, в който смисъл са и задължителните за съда разяснения, дадени в т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в мотивите на която изрично се посочва, че в тази хипотеза прекратяването на изпълнителното производство става по право, без значение дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване на принудителното изпълнение и в кой момент е сторил това (в случая на 14.05.2021 г.), тъй като с постановлението си съдебният изпълнител само констатира настъпилото прекратяване. Издаването на постановлението за прекратяване, предвидено изрично в разпоредбата на чл. 433, ал. 1 ГПК, е необходимо за прогласяване на действието му и за прилагане на някои от последиците му – арг. чл. 433, ал. 3 ГПК, но не и за настъпване на самата перемпция. Изтичането на срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК има за последица прекратяване на изпълнителното производство, но не обуславя погасяване на материалното право на взыскателя /арг. чл. 454, ал. 2 ГПК/, съответно на възможността в случай, че притезанията не са погасени да образува ново изпълнително дело. В случая обаче, по делото не се установяват други действия на ответника, които да обосноват спиране и/или прекъсване на 5-годишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК. Съдът приема, че такъв характер няма подадената от .... от 05.08.2016 г. молба по реда на чл. 456, ал. 2 ГПК за присъединяване като взыскател по изп. дело № 191/2014 г. по описа на ..... на КЧСИ, длъжник по което също е бил ищецът „....., чието уважаване не е спорно, а и следва от данните, съдържащи се в приобщените материали от това дело. Това е така, тъй като към момента на нейното депозиране – 08.08.2016 г. .... вече не е имала качеството на взыскател по друг висящ изпълнителен процес, образуван за събиране на процесните вземания, тъй като изп. дело № 292/2014 г. по описа на .... вече е било прекратено, на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, съответно на 16.04.2016 г., което означава, че искането по реда на чл. 456, ал. 2 ГПК не е било годно до пороци такъв ефект. Действително, съгласно разпоредбата на чл. 456, ал. 1 ГПК през всяко време на изпълнението, докато разпределението не е изготвено, в производството могат да се присъединят и други кредитори на същия длъжник, което присъединяване става с писмена молба, към която кредиторът прилага изпълнителния си

лист или удостоверение от съдебния изпълнител, че листът е приложен към друго изпълнително дело – арг. ал. 2. В случая обаче, горният правен извод не е в противоречие с посочената норма, доколкото от молбата на ....., с вх. № при .... по изп. дело № 191/2014 г. с искане за присъединяване по това дело става ясно, че ответникът обоснова искането си във връзка с образувано изп. дело № 292/2014 г. по описа на ..... на КЧСИ, прилагайки удостоверение с изх. № 11765/29.07.2016 г. за наличието на образувано такова, респ. за размера на неизплатеното задължение по него, което обаче с оглед посоченото по-горе към този момент вече е било прекратено по силата на закона.

Ето защо и доколкото се касае за депозирана молба за присъединяване като взискател по друг изпълнителен процес в момент, в който вече е прекратено образуваното по искане на същия този взискател изпълнително дело, по което е приложен изпълнителният титул и тази молба няма характер на искане за образуване на нов процес за събиране на вземанията, то съдът приема, че реално последната не е от естество да прекъсне давностния срок за процесните притезания, който поначало изтича на 16.04.2021 г. (5 години, считано от последното изпълнително действие – налагането на заповед върху вземанията на длъжника от третото за процеса лице .... от 16.04.2014 г.).

Съдът намира, че този срок е бил спрял по силата на закона за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително съгласно Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ДВ бр. 34 от 09.04.2020 г.), който предвижда спиране на давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти – арг. чл. 3, т. 2 от Закона до отмяна на извънредното положение. Съгласно § 13 от Преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник".

При съобразяване с действието на спирането за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. и с оглед липсата на други обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване на давността, съдът приема, че процесните вземания са покрити и с 5-годишния давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК, а с това същите са недължими от ищеца.

Всичко изложено дотук обосновава извод, че исковата претенция се явява изцяло основателна поради което следва да бъде уважена.

По отговорността за разноски:

Предвид изхода на спора – цялостна основателност на предявения иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на същия следва да се присъди сумата от 2 289,31 лв. – платена държавна такса и адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представения договор за правна защита и съдействие от 11.10.2021 г. /л. 65 от делото/, имащ характер на разписка. Релевираното от ответника възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК за неговата прекомерност съдът счете за неоснователно, тъй като претендираният размер от 1 500 лв. не надхвърля минималния такъв, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 01/09.0.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 11.10.2021 г./. С оглед изхода на спора, в полза на ответника не се следват разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „....., ЕИК..., с адрес: .... срещу ....., БУЛСТАТ: ..., с адрес: ....., установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че „..... не дължи на .... суми, отнасящи се за собствения на ищеца недвижим имот, находящ се в ....., деклариран с данъчна декларация по чл. 17 ЗМДТ с вх. № 11-00-09/000125/22.11.2006 г., а именно: **480,00 лв.** - такса битови отпадъци за 2010 г., **4 406,66 лв.** – такса битови отпадъци за 2011 г., **5 742,22 лв.** – такса битови отпадъци за 2012 г., **2 844,24 лв.** – годишен данък за 2011 г., **3 744,28 лв.** – годишен данък за 2012 г., ведно със законната лихва върху всяка от сумите до окончателното им заплащане, както и суми за просрочени лихви за забава върху всяка от главниците, а именно: **128,98 лв.** – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2010 г. за периода от 01.01.2010 г. до 15.07.2013 г., **857,60 лв.** – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г., **544,80 лв.** – лихва за забава върху задължението за такса битови отпадъци за 2012 г. за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г., **557,05 лв.** – лихва за забава върху задължението за годишен данък за 2011 г. за периода от 01.01.2011 г. до 15.07.2013 г., **331,77 лв.** – лихва за забава върху задължението за годишен данък за 2012 г. за периода от 01.01.2012 г. до 15.07.2013 г., които са установени с акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК по декларация № 18/15.07.2013 г., издаден от ....., дирекция „Приходи и администриране на местни данъци и такси“ – поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА ....., БУЛСТАТ: ....., с адрес: ... да заплати на „....., ЕИК ....., с адрес: ....., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **2 289,31 лв.**, представляваща разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____